

INHOUD

Proloog	7
Voorwoord	9
1 Een kritieke situatie	12
2 Diagnose	17
3 Het behandeltraject	27
4 Second Opinion	55
5 Graft versus Host en ECP	93
6 Hard tegen hart	113
7 Aan voeten gebonden	117
8 Hoelang nog?	125
Epiloog	137
Tip 1 Doe het niet alleen.....	142
Tip 2 Berust	142
Tip 3 Voer zelf de regie.....	143
Tip 4 Train	144
Tip 5 Relativeer	144
Tip 6 Geef toe aan je emoties	145
Dankwoord	146

PROLOOG

EEN MOOIE DAG

Het is prachtig weer, zonnig en vrijwel windstil.

Ik sta op het strand en tuur naar de zee. Een grote rust komt over me.

Ik kleed me helemaal uit en trek me niets aan van alle blikken die gericht zijn op die vreemde, uitgemergelde, naakte man.

Traag loop ik naar het water. Er komt een glimlach op mijn gezicht. Ik denk aan hoe ik samen met mijn dochtertje Marijke naar de zee holde, al roepend: "Het is niet koud. Het is niet koud." En verdomd, als we in het water plonsden voelde het niet koud. Onze mantra werkte.

Alleen bij Marijke scheen de werking blijvend te zijn, terwijl ik zeewater van zo'n veertien graden Celsius na vijf minuten toch echt wel koud vond.

Ik loop verder naar zee en ga het water in, steeds dieper en dieper. Voorbij de branding blijf ik staan, mijn hoofd komt nog net boven water.

Weet u dat een albatros wel tien dagen achtereen in de lucht kan blijven? Het kost hem nauwelijks moeite. Op één vleugelslag kan hij honderden kilometers voortzweven op de thermiek.

Ik ben een albatros. Ik ga in het water liggen. De stroming is mijn thermiek. Langzaam laat ik me meevoeren tot het einde.